

Leo Trotskij: Tal till Kommunistiska internationalens ära vid en demonstration på Röda Torget

(7 november 1922)

Kamrater delegater till världskongressen, arbetande män och kvinnor i Moskva, soldater från Röda armén, Röda matrosar, befälhavare och kommissarier!

Ännu en gång hälsar vi våra kära gäster, världens arbetarklass' valda och utvalda representanter, välkomna innanför det röda Moskvas murar. Det har gått fem år sedan Moskvas portar öppnades på vid gavel för den proletära världsrevolutionens delegater. Fem år av kamp. Fem år av lidande och upppoffringar. Fem år av kamp för vår rätt att existera som arbetarnas och böndernas regering. Fem år av överfall, slag och förräderier från fienden, fem år av vänskapligt stöd från våra vänner. Och än idag, på Sovjetunionens femårsdag, har vi bara normala relationer till en enda stormakt – det besegrade Tyskland. Vi är än idag inte erkända. Men vi har erkänts av historien. Vi har med entusiasm tagits upp och accepterats inom arbetarklassens familj över hela världen. Idag får vi hänförda hälsningar från denna klass, hälsningar som förseglats med band av fullständig solidaritet.

När vi överblickar era led kan vi med lugn tillförsikt säga till journalisterna, politikerna och alla representanterna från det andra lägret: rikta era erfarna ögon mot det röda Moskva idag. Se efter om det finns så mycket som en spricka mellan sovjetmakten, Röda armén och det arbetande folket – en spricka som våra fiender skulle vilja förstöra till en klyfta och en avgrund.

Aldrig har sovjetregeringen och arbetarklassen varit i sådant samförstånd som idag, efter fem års kamp och lidande. Herrar politiker från det andra lägret, om era regeringar hyser några tvivel om sovjetregimens styrka – titta uppmärksamt på leden av röda kämpar, arbetare och bönder som idag marscherar över detta torg.

Om herrar kapitalister hoppas att kapitalismen kommer att bli pånyttfödd i vårt land så kommer de att bli besvikna. För att kapitalismen ska kunna återuppstå i vårt land måste de vänta till den andre Kristus' ankomst.

Idag ska vi vända oss till delegater som kommit till oss från 50 länder från alla delar av världen, representanter för de arbetande i hela Europa, Amerika, folken i öst, Afrika och Australien, som alla representeras vid kongressen, och vars ögon riktas mot er, Röda armén. Och vi ska säga till dem och vi ska med hjälp av dagens firande visa dem att vi inte bara tålmodigt och med tillförsikt väntar på att de arbetandes kamp för frigörelse ska fullbordas, utan att vi inte har suttit med armarna i kors. Vi har förbättrat vår organisation både i militära och politiska frågor, vi har outtröttligt letat efter vägen till arbetarklassens hjärta, inte bara de avancerade arbetarna utan också de okunniga, kuvade arbetarna med svagt klassmedvetande. Vi ska säga till våra bröder och gäster: vi vet hur svårt det är att kämpa mot det kapitalistiska Europa som är beväpnat till tändarna. Vi vet hur förhållandena är under denna kamp och vi är beredda att ligga i beredskap under vår röda fana och skydda sovjetrepublikens fästning, fullt medvetna om att vår politik är korrekt och kommer att leda till seger.

Det återstår ännu många svåra timmer för arbetarklassen i Sovjetryssland. Sovjetmakten har många olösta uppgifter. Men genom kamp har vi erövrat fred för oss för lång tid framåt, och vi är till sista man beredda att lägga krigsredskapen åt sidan för att ta itu med det fredliga arbetet – att läka de allvarliga sårerna på sovjetrepublikens ekonomiska kropp. Vi ville ha fred och vi hoppas att de länder som har krigat mot oss just denna månad ska mötas vid en konferens i Moskva för att diskutera nedrustning. Närhelst det krävs samarbete för att säkra freden kommer sovjetmakten att vara den första att höja handen.

Om vi får ett uppriktigt och ärligt svar från de som vi anmodar att sluta fred, så kommer vi alla till siste man att med glädje i hjärtat minska vår armé till hälften eller till och med en tiondel av dess nuvarande storlek. Och under tiden väntar vi, utan att ge upp hoppet om att vi kommer att uppnå fred. Vi väntar utan att låta gevären glida ur arbetarnas och böndernas händer.

Vi har upplevt en rad regeringar och många ministrar som från sina upphöjda troner betraktade sovjetmakten som något flyktigt, något som förts in i historien på en tillfällig vågtopp. När våra delegater för inte så länge sedan i Genua föreslog att det skulle upprättas fredsförhållanden och genomföras nedrustning, svarade det kapitalistiska Englands representant Lloyd George högdraget: "Låt oss först se vad ni är för sorts passagerare, så kan vi kanske ta med er ombord sedan." Han tittade på oss så länge att han själv stötte mot tån och ramlade överbord.

Det är därför jag säger: vi har många svåra timmar framför oss, mer än en gång kommer mörka moln att samlas över arbetarklassens huvuden, men vi vet att molnen i sinom tid kommer att skingras. Två dagar innan detta firande färgade dimman Moskva alldeles vit, men den sovjetiska almanackan går rätt. Nu ser vi röda fanor vaja här under en klar himmel. Till och med solen har visat sig på oktoberrevolutionens femårsdag. Vi vet att vi snart kommer att få se hur mänsklighetens brödraskaps, det fredliga arbetets och den överlägsna kulturens klart lysande och outsläckliga sol går upp. Vi vet det på förhand och det ger oss ny inspiration. Vi kommer inte att ge upp våra fanor och sovjetrepubliken kommer att bli mäktig.

I sovjetrepublikens namn och alla demonstrationsdeltagares namn föreslår jag att vi hälsar våra gäster med ett samstämmigt och broderligt hurra. Hurra!

[Efter Trotskijs tal rullade dundrande hurrarop fram och tillbaka över Röda torget, under vilka alla militäravdelningar och de ändlösa raderna av demonstranter hördes.]

(Översättning från engelska, Göran Källqvist.)